

РЕШЕНИЕ

№ 6389

гр. София, 22.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав,
в публично заседание на 26.09.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **3459** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 – 161 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [жк], ул.”3019” чрез управителя Д. А. И. срещу РЕВИЗИОНЕН АКТ № 21-364 от 05.09.2012г., издаден от Дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” (ПАМДТ) на Столична община (СО), мълчаливо потвърден от кмета на СО по реда на чл.156, ал.4 ДОПК.

Жалбоподателят поддържа, че на 18.12.2009г. закупил недвижим имот, съставляващ УПИ 2026, кв.26а по плана на [населено място], м. „Д. 1ч.”. Като правопреемник на имота следвало автоматично да се ползва от всички извършени от праводателят му [фирма] действия по отношение на имота, включително подадена по отношение на имота декларация по чл.23, ал.1 от Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община (НОАМТЦУПСО). Посочва, че за имота има подадена декларация вх.№270-246 от 27.11.2007г. по чл.23, ал.1 от НОАМТЦУПСО от праводателят му, поради което размерът на таксата за битови отпадъци (ТБО) за процесния период 2010г. и 2011г. трябвало да бъде определена според вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през годината, т.е. по 1300.00 лв. годишно за ползване на един брой контейнер от 1100 литра при честота на извозване един път седмично. Поддържа, че е организирал сметосъбиране и сметоизвозване чрез сключен договор за пряко договаряне с фирма. Жалбоподателят претендира съда да постанови решение, с което да

отмени ревизионния акт.

Ответникът кмет на Столична община оспорва жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Със заповед за възлагане на ревизия № 21-145 от 24.04.2012г. (стр.5 от приложението), издадена от П. И. - главен инспектор в Дирекция „ПАМДТ” на СО е възложено извършването на данъчна ревизия на жалбоподателя от органи по приходите Р. И. Б. и В. М. П. за определяне на задълженията му за ДНИ и ТБО по ЗМДТ за данъчни периоди 01.01.2007 г. – 31.12.2011г. в тримесечен срок, считано от датата на връчване на ЗВР на 24.04.2012г. съобразно чл.114, ал.1 ДОПК, т.е. в срок до 24.07.2012г. Съгласно чл.4, ал.5 ЗМДТ ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община упражнява правомощията на териториален директор на Националната агенция за приходите. Съдът приема, че ревизията е възложена от компетентен орган по смисъла на чл.4, ал.5 ЗМДТ съобразно заповед №МДТ-9301-67 от 04.05.2011г. (стр.13 от делото).

В срока по чл.117, ал.1 ДОПК е издаден ревизионен доклад №21-313/02.08.2012г. от органите по приходите, определени в ЗВР, който съдържа реквизитите по чл.117, ал.2 ДОПК. Посочено е в РД, че с нотариален акт №144 от 18.12.2009г., т.IV, рег.№10328, нотариално дело №679/2009г. жалбоподателят е придобил в [населено място], район „Искър“ поземлен имот (ПИ), целия с площ от 1786.00 кв.м., съставляващ УПИ 2026, кв.26а по плана на [населено място], местност „жк Д. 1ч.“, за който е подал данъчна декларация по чл.17, ал.1 ЗМДТ вх.№1409/052 от 16.02.2010г. и открита данъчна партида №М1409052/16.06.2010г. (периодът до придобиването на имота на 18.12.2009г. е изключен от обхвата на ревизията). Направено е предложение за определяне на данък недвижими имоти (ДНИ) за 2010г. в размер на 2443.15лв. и за 2011г. също в размер на 2443.15лв., ведно със съответните лихви за забава. По отношение определяне размера на таксата за битови отпадъци (ТБО) е посочено в РД, че за имота няма подадена декларация по чл.23, ал.1 от НОАМТЦУПСО, нито има издадена заповед на кмета на СО за допускане на пряко договаряне с фирми, извършващи услугата по сметосъбиране и сметоизвозване за 2010 г. и 2011г., поради което размерът на таксата е определен по реда на чл.26 от НОАМТЦУПСО от 15636.16 лв. за 2010г. и от 13030.13 лв. за 2011г., ведно със съответните лихви за забава. РД е връчен на представител на ревизираното лице на 03.08.2012г. Жалбоподателят е депозирал възражение вх.№МДТ-2600-244 от 23.08.02012г. по реда на чл.117, ал.5 ДОПК (стр.76 и сл. от делото).

Със заповед №21-363/04.09.2012г. (стр.121 от приложението), издадена от Р. Б. В. М. П. е определен като компетентен орган за издаване на РА.

Издаден е оспореният ревизионен акт № 21-364/05.09.2012г., с който са установени задълженията на жалбоподателя по ЗМДТ съобразно чл.118, ал.1, т.1 ДОПК. В РА е обсъдено възражението на жалбоподателя по реда на чл.117, ал.5 ДОПК, но същото е прието за неоснователно и изцяло е възприето предложението от РД за определяне на размера на задълженията на лицето за ДНИ и ТБО. РА е връчен на жалбоподателя на 12.09.2012г. В срока по чл.152, ал.1 ДОПК срещу РА е постъпила жалба вх.№МДТ-2600-291/26.09.2012г. В

67-дневния срок по чл.155, ал.1, вр. чл.146 ДОПК (до 02.12.2012г.) страните са сключили споразумение по чл.156, ал.7 ДОПК на 26.10.2012г., с което срокът за произнасяне от горестоящия административен орган е удължен с три месеца, т.е. до 02.03.2013г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство от 26.02.2013г. е подадена в срока по чл.156, ал.5 ДОПК, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

В настоящето производство и съгласно чл.160, ал.2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. По изложените вече във фактическата част на решението съображения съдът намира, че оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.3 ДОПК, вр. чл.4, ал.3 ЗМДТ орган по приходите (заповед №РД-09-3917 от 21.10.2008г. на стр.8 от делото), при спазване на установената форма по чл.120, ал.1 ДОПК. Липсват данни по делото в ревизионното производство да са допуснати съществени процесуални нарушения - такива, които са нарушили правото на защита на засегнатото лице, или ако не бяха допуснати, биха довели до постановяване на акт с друго съдържание. Материалната законосъобразност на изводите на ревизиращите органи съдът следва да провери по повод на осъществявания съдебен контрол, доколкото спорът между страните е изцяло правен.

Видно от приложените към възражението на жалбоподателя по реда на чл.117, ал.5 ДОПК доказателства същият претендира, че следва да се ползва от подадена от праводателя му [фирма] декларация вх.№270-2461/27.11.2007г. по реда на чл.23, ал.1 от НОАМТЦУПСО, както и от правото на праводателя му да сключва договори за пряко договаряне с фирми, които извършват услугите по сметосъбиране и сметоизвозване. Тези твърдения на жалбоподателя не намират основание в относимите нормативни разпоредби. Праводателят на жалбоподателя [фирма] е подал декларация вх.№2700-2461/27.11.2009г. по реда на чл.23, ал.1 от НОАМТЦУПСО, с която е заявил, че за 2010г. ТБО ще се определя в зависимост от количеството на изхвърлените отпадъци. Изготвен е двустранен констативен протокол от 22.12.2009г. между представители на [фирма] и на Столичния инспекторат към СО, че е налице един брой контейнер 11002, който се извозва един път седмично.

Към датата, на която е извършено прехвърлянето на собствеността на процесния имот на 18.12.2009г., е била действаща разпоредбата на чл.17, ал.1 ЗМДТ, съгласно която предприятия са задължени да подадат в 2-месечен срок от придобиването на нежилищен имот декларация пред общинската администрация по местонахождението му, в която посочват вида на имота, точното му местонахождение, отчетната стойност и другите обстоятелства, имащи значение за определянето на данъка, както и размера на дължимия данък. В същия смисъл е и разпоредбата на чл.14, ал.1 ЗМДТ - за новопостроените или придобитите по друг начин имоти собственикът, съответно носителят на ограниченото вещно право,

уведомява за това писмено в 2-месечен срок общината по местонахождението на имота, като подава данъчна декларация за облагане с годишен данък върху недвижимите имоти.

За претендираното от жалбоподателя определяне на ТБО по реда на чл.23, ал.1 и чл.24, ал.1 от НОАМТЦУПСО, предприятията са задължени да подадат декларация в срок от 1 октомври до 30 ноември на предходната година. Очевидно в случая жалбоподателят не би могъл да подаде такава декларация, тъй като е придобил имота на 18.12.2009г. и именно поради това същият претендира, че се ползва от подадената от праводателя му декларация по чл.23, ал.1 от НОАМТЦУПСО.

Действащата към момента на прехвърляне на недвижимия имот редакция на разпоредбата на чл.21 от НОАМТЦУПСО прави разлика между новопридобити имоти (ал.1), новопостроени сгради (ал.2) и сгради, подлежащи на събаряне (ал.3). Съгласно чл.21, ал.4 от Наредбата (в сила към 18.12.2009г.) за обстоятелствата по ал. 2 и ал. 3 собствениците подават декларация по образец в съответните отдели "Местни данъци и такси" на дирекция "Приходи и администриране на местни данъци и такси" - Столична община по местонахождение на имота. Очевидно е налице законодателен пропуск в разпоредбата на чл.21, ал.4 от Наредбата, тъй като съгласно чл.14, ал.1 и чл.17, ал.1 ЗМДТ не само собствениците на новопостроени, но и собствениците на новопридобити имоти, са длъжни да уведомят общината в 2-месечен срок от придобиването. Този законодателен пропуск следва да се преодолее съгласно чл.15, ал.3 от Закона за нормативните актове (чрез прилагане на по-високия по степен акт) и чрез тълкуване съобразно чл.46, ал.2 ЗНА - когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта. Разпоредбата на чл.14, ал.1 ЗМДТ приравнява случаите на новопостроен или придобит по какъвто и да било друг начин недвижим имот. Ето защо разликата, която поставя разпоредбата на чл.21, ал.4 от НОАМТЦУПСО между новопридобитите и новопостроени сгради следва да остане неприложена като противоречаща на по-висок по степен нормативен акт, както и поради задължението по чл.14, ал.1 и чл.17, ал.1 ЗМДТ за новите собственици (независимо от начина на придобиване на собствеността) да декларират новопридобития имот. По напълно идентичен начин следва да се тълкува и разпоредбата на чл.25 от НОАМТЦУПСО. Същата урежда единствено реда, по който собствениците по чл.21, ал.2 от Наредбата могат да упражнят правата си по чл.23 и чл.24 от Наредбата. Но както вече се посочи, законовите разпоредби не правят разлика между начина на придобиване на собствеността на имота – новопостроен (чл.21, ал.2 от Наредбата) или придобит по друг начин (чл.21, ал.1 от Наредбата), доколкото за всички собственици е имало задължение да попадат декларация по чл.17, ал.1 ЗМДТ. Приетите изменения на Наредбата с Решение № 313 по Протокол № 19 от 28.06.2012 г. на Столичен общински съвет са показателни за волята на местния законодател да допълни непълнотата в подзаконовия нормативен акт. С визираните изменения е отменена разпоредбата на чл.21, ал.4 от Наредбата и чрез въвеждане на нови разпоредби на чл.25 от НОАМТЦУПСО е уреден редът за упражняване на правата по чл.23 и чл.24 от новите собственици (тези, които са придобили имотите в течение на

календарната година). Измененията на разпоредбата на чл.25 от НОАМТЦУПСО с Решение № 313 по Протокол № 19 от 28.06.2012 г. на Столичен общински съвет касаят, както собствениците по чл.21, ал.1, така и тези по чл.21, ал.2 и указват реда, по който новите собственици могат да упражнят правата си. Необходимостта от уведомяване на общинската администрация за извършеното прехвърляне на правото на собственост следва не само от разпоредбите на специалния материален закон (чл.17 ЗМДТ), но и от общата разпоредба на чл.102, ал.1 от Закона за задълженията и договорите. За субективната новация на задължения (вземането на община за ДНИ и ТБО) задължително следва да бъде уведомен кредиторът.

По изложените съображения съдът приема, че независимо от непълнотата на подзаконовата нормативна уредба към датата на придобиване на процесния имот от жалбоподателя, която не е съдържала правила относно реда, по който собствениците на новопридобити имоти следва да упражнят правата си по чл.23 и чл.24 от Наредбата, тази непълнота следва да бъде запълнена по гореизложените мотиви по идентичен начин за собствениците на новопостроени или новопридобити по какъвто и да било друг начин недвижими имоти. Т.е. и по отношение на случая на жалбоподателя е била приложима разпоредбата на чл.25 от НОАМТЦУПСО (редакция към датата на придобиване на собствеността), съгласно която новите собственици могат да упражнят правата си по чл.23 и чл.24 от Наредбата като уведомят общинската администрация в 7-дневен срок от декларирането на имота по реда на чл.17, ал.1 ЗМДТ. Жалбоподателят не оспорва, че не е направил такова уведомяване, поради което съдът приема, че същият не може да се ползва от правата на праводателя си, който е подал декларация вх.№2700-2461/27.11.2009г. по реда на чл.23, ал.1 от НОАМТЦУПСО. По изложените съображения съдът приема за неоснователна претенцията на жалбоподателя за определяне на размера на ТБО за 2010г. и за 2011г. съобразно чл.23 от НОАМТЦУПСО.

По напълно идентични съображения жалбоподателят не може да се ползва и от разпоредбата на чл.24 от НОАМТЦУПСО. За приложението на чл.24 от НОАМТЦУПСО не е достатъчно лицето да сключи договор за сметосъбиране и сметоизвозване с частно юридическо лице, в какъвто смисъл жалбоподателят е приложил доказателства към възражението си по реда на чл.117, ал.5 ДОПК. Подзаконовият нормативен акт урежда в разпоредбата на чл.24 процедура, която следва да бъде спазена – подаване на молба и издаване на заповед от кмета на СО, определяща имотите, за които се допуска пряко договаряне. Очевидно в случая такива доказателства не са ангажирани, поради което и съобразно общото разпределение на доказателствената тежест в процеса по чл.154, ал.1 ГПК (всяка от страните следва да докаже фактите, от които черпи благоприятни за себе си правни последици) претенцията на жалбоподателя за приложение на разпоредбата на чл.24 от НОАМТЦУПСО е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на [чл. 62 от ЗМДТ](#) за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места се заплаща такса, размерът на която се определя по реда на чл. 66 от същия закон, за всяка услуга поотделно-сметосъбиране и сметоизвозване;

обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения; чистота на териториите за обществено ползване. Таксата се определя в годишен размер за всяко населено място с решение на общинския съвет въз основа на одобрена план-сметка за всяка дейност, включваща необходимите разходи за посочените в същата разпоредба дейности.

Ответникът е представил съответните решения на СОС по чл.66, ал.1 ЗМДТ относно определяне размера на ТБО за съответните години: решение №765/17.12.2009г. (стр.144 и сл. от приложението) за 2010г. и решение №33/27.01.2011г. (стр.147 и сл. от приложението) за 2011г.

Установява се от представените от ответника заповеди № РД-09-1808 от 29.10.2010г. (стр.151 от приложението) за 2011г. и № РД-09-1555 от 29.10.2009г. (стр.159 от приложението) за 2010г., издадени на основание чл.63, ал.2 ЗМДТ, че имотът на жалбоподателя (ПИ пл.№ 2026, кв.26а по плана на[жк]) е включен в границите на територията на район „Искър“, в които се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване. Имотът на жалбоподателя не е посочен сред имотите по т.2 и т.3 от заповедите, за които не се предоставят услугите по сметосъбиране и сметоизвозване.

Реалното предоставяне на услугите по чл.62, ал.1 ЗМДТ по събирането, извозването, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване се установява от доказателствата, приложени към писмо изх.№СИ-6701-1313 от 19.10.2011г. на директора на дирекция „Финанси“ към Столична община (стр.81 и сл. от приложението) относно направени разходи за сметосъбиране и сметоизвозване на БО и за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване за 2011г. и писмо изх.№МДТ-6600-386 от 27.02.2011г. на директора на дирекция „Финанси“ към Столична община (стр.95 и сл. от приложението) относно разходите за 2010г.

Видно от становище на началник РИ „Искър“ (стр.79 от приложението) в близост до имота на жалбоподателя (в близост до блок 24 в[жк]) в периода 2010г. и 2011г. има разположени 2 броя съдове за битов отпадък тип „Б.“ с кратност 7 пъти.

Реалното предоставяне на услугата по обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци се установява от представените от ответника писмени доказателства относно извършени и разплатени от бюджета на Столична община разходи за същите услуги: изх.№466-00-59 от 14.02.2012г. на директора на дирекция „Финанси“ към Столична община (стр.86 и сл. от приложението) за 2011г. и писмо изх.№МДТ-6600-386 от 27.02.2011г. на директора на дирекция „Финанси“ към Столична община (стр.104 и сл. от приложението)

Представени са многобройни писмени доказателства (стр.167 -380 от приложението) относно реалното предоставяне на услугите по чл.62, ал.1 ЗМДТ - договор за възлагане на обществена поръчка рег.№РД-55-284 от 09.04.2009г. и рег.№ РД-55-438 от 23.08.2010г. относно извършване на услугите по събиране и транспортиране на БО, подмяна и поддръжка на съдове за БО, лятно и зимно почистване на улици и други места за обществено ползване на територията на СО – район „Искър“, констативни протоколи за установяване на количествата изпълнени дейности, месечни актове за установяване на извършени и подлежащи на заплащане работи по

събиране и транспортиране на БО и поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване и фактури за реално заплащане на услугите.

По изложените съображения съдът приема, че по отношение на имота на жалбоподателя се предоставят услугите по чл.62 ЗМДТ, за които се дължи заплащане на таксата, определена по реда на чл.66, ал.1 ЗМДТ. Не се установиха основания по чл.71 ЗМДТ за незаплащане на ТБО. Съгласно [чл. 71 от ЗМДТ](#), не се събира такса за: 1.сметосъбиране и сметоизвозване, когато услугата не се предоставя от общината; 2.поддържане чистотата на териториите за обществено ползване - когато услугата не се предоставя от общината; 3.обезвреждане на битовите отпадъци и поддържане на депа за битови отпадъци и други съоръжения за обезвреждане на битови отпадъци - когато няма такива. Анализът на приложимата нормативна уредба води на извод, че не се събира такса за първата услуга - сметосъбиране и сметоизвозване, за имоти, които не се обслужват или за имотите, които няма да се ползват през цялата година и за това е подадена молба в съответната служба на общината по местонахождението им от собственика или ползувателя им до края на предходната година. За втората от услугите - поддържане чистотата на териториите за обществено ползване, условието да не се събира такса е непредоставянето на услугата от общината, а за третата - обезвреждането на битови отпадъци и поддържане на депа за битови отпадъци и други съоръжения за обезвреждане на битови отпадъци, когато няма такива. Съдът намира възраженията на жалбоподателя за наличие на основания по чл.71, т.1 и т.2 ЗМДТ за неплащане на ТБО поради непредоставяне на услугите за неоснователни. Имотът на жалбоподателя попада в границите на организирано сметосъбиране и сметоизвозване. За същите е предоставяна услугата по поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места. За територията на СО е изградено депо за обезвреждане на битовите отпадъци в кв.С., поради което се дължи такса и за тази услуга. По изложените съображения и на основании чл.160, ал.1 ДОПК жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора и на основание чл.161, ал.1 ДОПК ответникът има право на присъждане на направените по делото разноски, но същият не е заявил искане в тази насока в писмените си становища по делото от 22.04.2013г. (стр.51 от делото) и от 24.09.2013г. (стр.126 от делото), както и в хода по същество на спора в открити съдебни заседания на 20.06.2013г. и на 26.09.2013г., поради което и с оглед идспозитивното начало в процеса разноски не се присъждат.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во Административно отделение, 2-ри състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на

управление [населено място], [жк], ул."3019" чрез управителя Д. А. И. срещу РЕВИЗИОНЕН АКТ № 21-364 от 05.09.2012г., издаден от Дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси" (ПАМДТ) на Столична община (СО), мълчаливо потвърден от кмета на СО по реда на чл.156, ал.4 ДОПК.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: